

Arrest

nr. 186 163 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 7 januari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de zeven beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 november 2014 dienen verzoekers elk een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van afgifte van een visum lang verblijf. Dit zijn de zeven de bestreden beslissingen, ter kennis gegeven op 8 december 2015, waarvan de motieven gelijk luiden als volgt:

“Betrokkene kan niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980 om de in België wonende erkende vluchteling K.S. te komen vervoegen. Betrokkene zou zijn broer willen vervoegen, dit is echter niet mogelijk op basis van de bepalingen in de wet van 15.12.1980 die betrekking hebben op gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een Irakees onderdaan behorende tot de etnische minderheid/geloofsgroep van de yezidi's is. Betrokkene woonde tot juli 2014 in Noord-Irak, ging begin augustus 2014 samen met diens gezin op de vlucht voor Islamitische Staat die de leden van zijn geloofsgroep menonwaardig behandelt. Betrokkene belandde eerst in het vluchtelingenkamp te Zakho in Noord-Irak, om daarna in september 2014 naar Turkije te gaan en verblijft momenteel in een vluchtelingenkamp in Zuidoost-Turkije in de grensregio met Irak en Syrië. Betrokkenen roepen in dat ze zich in Turkije eveneens in zeer bijzonder precare omstandigheden bevinden: men heeft als inwoner van een vluchtelingenkamp een moeilijke toegang tot scholing, voedsel, onderdak en medische zorgen.

De hierboven beschreven situatie waarin betrokkene verkeert beval echter te weinig humanitaire elementen die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen. Ten tweede, betrokkene verblijft in Turkije in het bijzijn van dichte familie (zijn moeder, zijn echtgenote, en zijn kinderen). Het is dus niet zo dat hij in het land geïsoleerd is een geen personen heeft die voor hem zorgen. Ten derde, het door betrokkene beoogde verblijf in België is niet financieel gedekt. De broer van betrokkene waar betrokkene zich bij zou willen vestigen is op het moment van de aanvraag van het visum tewerkgesteld via een doorstromingsprogramma van de RVA; dit is een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling en kan dus niet worden aanvaard als bewijs van financiële dekking van het door betrokkene beoogde verblijf. De referentiepersoon in België legt eveneens bewijzen voor van het ontvangen van kinderbijslag, gelet op de specificiteit van deze toelagen kunnen deze niet in aanmerking worden genomen om garant te staan voor een andere persoon. Bijgevolg kan hij betrokkene niet ten laste nemen. Evenmin werden er bewijzen voorgelegd van het feit dat K.S. betrokkene financieel zou ondersteunen door het transfereren van geldsommen. De band tussen betrokkene en diens broer wordt onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de broer van betrokkene betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België.

Gelet op het feit dat betrokkene het oorlogsgebied in noord-Irak, de regio waar betrokkene woonachtig was, heeft ontvlucht is art. 3 van het EVRM niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene bevindt zich nu in Turkije, is dus niet meer in gevaar en wordt niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het kan niet worden ontkend dat de binnenlandspolitieke situatie in Turkije de laatste maanden minder stabiel is geworden door o.a. de strijd tussen de Turkse autoriteiten en andere actoren (de PKK, de DHPK-C, Islamitische Staat, ...) en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en in Irak op de Turkse regio's die grenzen aan de zonet vernoemde landen (regio's die eveneens veel vluchtelingen opvangen). Het is evenwel niet zo dat betrokkene omwille van het feit dat hij in een dergelijke Turkse regio door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen hij art. 3 van het EVRM kan invoeren. Immers, de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandse politieke Turkse problemen zijn van toepassing op iedereen woonachtig in de regio resp. het Turkse grondgebied. Het gaat aldus om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt geïsoleerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten. Betrokkene werd geregistreerd door de Turkse autoriteiten en heeft dezelfde rechten en plichten als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, art. 3 van het EVRM kan bijgevolg in dit geval geen toepassing vinden.

In het dossier van betrokkene werd eveneens een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd van de broer, deze huurovereenkomst vermeldt een beperking van vier personen en in het pand wonen er reeds tien personen. Er kunnen dus bezwaarlijk nog mensen bijkomen in het gehuurde pand, bijgevolg kan het voorgelegde document niet worden aanvaard als bewijs van voldoende huisvesting. In het dossier van betrokkene werd een attest voorgelegd dat de referentiepersoon in België is aangesloten bij de mutualiteit, het gaat niet om een document waaruit zou blijken dat betrokkene zou kunnen worden aangesloten bij de Belgische ziekteverzekering.

Omwille van het voorgaande wordt de aanvraag van betrokkene tot het bekomen van een visum D geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"III. Middelen in rechte

EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 3 EVRM voorziet: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling is één van de meest fundamentele waarborgen van een democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen elke vorm van foltering, onmenselijke of vernederende behandeling ongeacht de omstandigheden en het gedrag van het slachtoffer. (vaststaande rechtspraak, zie o.a. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218.)

Volgens uw Raad kan een weigering van een visum aan een persoon die zich bevindt in een situatie waarin hij of zij een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaat, ook worden beschouwd als een ernstig nadeel dat mogelijks artikel 3 van het EVRM schendt. (zie o.a. RvV 22 december 2011, nr. 72.489; RvV 9 februari 2012, nr. 74.796; RvV 28 februari 2012, nr. 76.023; RvV 7 september 2012, nr. 87.147; RvV 22 februari 2013, nr. 97.74; RvV 29 augustus 2013, nr. 108.741; RvV 6 november 2014, nr. 132.877; RvV 18 maart 2015, nr. 141.227)

In casu gaat het om een familie Iraakse vluchtelingen die als yezidi's op de vlucht sloegen voor IS. In Irak werd hun leven bedreigd en daarom verblijven ze nu net over de grens in Turkije. Ze leven in de regio waar hevig strijd wordt geleverd tussen de Turkse overheid en de Koerdische rebellen en dus te midden van dagelijks geweld. Hun levensomstandigheden zijn bijzonder precair.

Het doel van hun visumaanvraag, hun nood aan bescherming en de vraag naar een nauwkeurige en zorgvuldige beoordeling onder artikel 3 EVRM, motiveerden verzoekers – door tussenkomst van hun raadsman – als volgt:

☐ *In een brief van 21 oktober 2014, ingediend op de ambassade en overgemaakt per fax aan verwerende partij op 29 december 2014 (zie administratief dossier):*

"Aanvraag humanitair visum op grond van artikel 3 EVRM

Het betreft een visumaanvraag van een familie Iraakse vluchtelingen. Als yezidi's (christenen) moesten zij Irak ontvluchten na de inval van de Islamitische Staat (IS) in juli 2014. Zij vluchtten eerst naar het Sinjar-gebergte, waar zij verbleven van 3 t.e.m. 10 augustus 2014. Vervolgens vluchtten zij naar Zakho in Noord-Irak. Omdat zij ook daar niet de nodige veiligheid en basiszorgen konden vinden, vluchtten zij naar Turkije, waar zij momenteel verblijven.

Ook in Turkije bevinden deze Iraakse vluchtelingen zich in bijzonder precaire omstandigheden. De familie van de heer S. verblijft momenteel in een soort van de facto vluchtelingenkamp. Met moeite slagen ze erin voldoende voedsel en onderdak te vinden. Af en toe kunnen ze in een school slapen, andere dagen vinden ze geen slaapplek. Bovendien kampt de moeder van de heer S. met pijn aan haar been en lijdt zijn broer aan een nierziekte. De nodige medicatie en behandeling hiervoor zijn niet beschikbaar.

In deze omstandigheden leeft de familie in onmenselijke omstandigheden, die niet stroken met de waarborgen in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Artikel 3 EVRM bepaalt dat "[n]iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De familie van de heer S. zoekt naar een reddingsmiddel om een einde te stellen aan de onmenselijke behandeling die ze momenteel moeten ondergaan. Daarom vragen ze een humanitair visum aan om hun zoon, broer, schoonbroer en nonkel in België te kunnen vervoegen.

Hierbij wens ik te benadrukken dat het om familieleden van een erkend vluchteling in België gaat.

Dat Iraakse yezidi's, zoals betrokkenen, een ernstig risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, blijkt ook uit de volgende landeninformatie:

- De Standaard, "Meer dan 10.000 yezidi's gered uit Iraakse bergen", 10 augustus 2014, bijlage 3:

"In het noordwesten van Irak zijn meer dan 10.000 yezidi's gered uit het Sinjar-gebergte, doordat Koerdische troepen een doorgang hebben gemaakt. De voorbije dagen zou IS meer dan 500 yezidi's levend begraven hebben.

Tussen de 15.000 en 55.000 yezidi's werden de voorbije dagen omsingeld door IS-strijders in het Sinjar-gebergte. Ze dreigden van hongersnood en dorst om te komen. Door de Amerikaanse luchtaanvallen van de voorbije dagen konden Koerdische militairen de omsingeling doorbreken en een doorgang maken voor de yezidi's. De voorbije uren zouden zowat 10.000 yezidi's op die manier kunnen vluchten zijn.

De yezidi's zijn via de doorgang de grens over naar Syrië gevlucht, waar ook veel Koerden wonen. Vanuit Syrië worden ze weer teruggeleid naar het noorden van Irak, naar de stad Zakho in de Koerdische autonome regio.(...)

Volgens de Iraakse minister voor de Mensenrechten Mohammed Shia al-Soedani zijn honderden lijken van Yezidi's ontdekt in het noorden van Irak. Volgens de minister hebben de strijders van IS tijdens hun opmars driehonderd vrouwen gekidnapt om ze als slavin te gebruiken. Er zijn bewijzen dat de militanten sommige van hun slachtoffers hebben begraven, onder wie levende vrouwen en kinderen."

- Amnesty International, "Iraq: Yezidis captured by ISIS amid mounting sectarian attacks", 1 juli 2014, bijlage 4:

"Amnesty International has spoken to recently released detainees from the Yezidi community who were captured by the Islamic State in Iraq and al-Sham (ISIS) in Iraq, as well as to family members of those still held by the group. (...)

The organization has also documented a string of abductions carried out by ISIS targeting minority communities, including Turkmen and Shabak Shi'a, Yezidi and Christians. Sunni Muslims suspected of opposing ISIS have also been targeted. Some of those abducted in recent days have since been found dead."

- Minority Rights Group International, "Report: From Crisis to Catastrophe: the situation of minorities in Iraq", 14 oktober 2014, p. 9-12, bijlage 5:

"Until the ISIS advance into northern Iraq, most Yezidis lived in areas of Ninewa Governorate where control has been disputed between the federal government in Baghdad and the KRG. They have been the victims of frequent attacks and kidnappings by members of militant groups. (...)

Neither the Iraqi nor Kurdish security forces have been able to protect Yezidis or prosecuted the perpetrators of attacks against them. (...)

Het rapport geeft een overzicht van het geweld dat in Irak tegen Yezidi's plaatsvindt sinds augustus 2007. Hieruit blijkt dat de yezidi-minderheid al jaren het slachtoffer is van geweld en hiertegen geen bescherming hebben kunnen vinden. Over de recente inval van IS, schrijft het rapport o.a.:

"At least 50.000 people headed up Sinjar mountain, leading to a widely reported humanitarian crisis. Without food, water, or medicine and trapped in the heat for days with no way out, numbers of stranded Yezidis began to die on the mountain. The limited amount of humanitarian aid that was dropped by American and Iraqi aircraft was not enough to prevent scores from losing their lives. (...)

In addition to hundreds of Yezidis killed since the escalation of the current crisis, an estimated 2.500 Yezidis have been kidnapped, according to the UN High Commissioner for Human Rights. (...)

The UN High Commissioner for Human Rights has stated that the atrocities committed by ISIS against religious minorities could be tantamount to crimes against humanity, while Amnesty International has labeled the ISIS campaign a program of ethnic cleansing. In some cases, ISIS has wiped out entire Yezidi families of up to four generations.

Hussam Salim Elias describes the gravity of the crisis and its implications for future community relations in Iraq:

Even if ISIS withdraws from their areas, how can they come back and trust the Iraqi government to protect them again? That's the big question for them. They lost everything and the government doesn't protect them. It's hard to talk about returning right now because their houses are destroyed, farms, industries, everything, they have nothing, now they have just their clothes and some hope."

- UN News Service, "Grave crimes committed on 'unimaginable scale' in Iraq, UN Human Rights Council told", 1 september 2014, bijlage 6:

"United Nations officials today urged an immediate end to acts of violence and abuses committed against civilians in Iraq, particularly against children and people from various ethnic and religious communities, as the Human Rights Council met to discuss the ongoing crisis.

"The reports we have received reveal acts of inhumanity on an unimaginable scale," Flavia Pansieri, the Deputy High Commissioner for Human Rights, said in her opening remarks at the UN Human Rights Council's special session on Iraq. (...)

The 47-member body, based in Geneva, also strongly condemned in particular all violence against persons based on their religious or ethnic affiliation, as well as violence against women and children.

In her briefing, Ms Pansieri said that the OHCHR team in Iraq continues to gather strong evidence that serious violations of international human rights and humanitarian law have been committed in areas under control of ISIL and associated groups.

This includes targeted killings, forced conversions, abductions, slavery, sexual and physical abuse and torture, and the besieging of entire communities on the basis of ethnic, religious or sectarian affiliation. Mosques, shrines, churches, and other religious sites and places of cultural significance have also been deliberately destroyed, she reported."

Deze objectieve bronnen tonen aan dat yezidi's uit Noord-Irak vervolgd worden en dat er tegen hen op grote schaal mensenrechtenschendingen worden gepleegd. Zelfs het woord genocide wordt in de mond genomen.

Ze zijn momenteel gedwongen om te overleven in uiterst precare omstandigheden. Zelfs de meest elementaire behoeften, zoals veiligheid, bescherming van fysieke integriteit, voedsel en onderdak, worden niet vervuld.

Een terugkeer naar Irak is dan ook onmogelijk en zou een ernstige inbreuk op artikel 3 EVRM inhouden. Ook de familie dwingen om in Turkije te blijven, kan niet stroken met de bepalingen van artikel 3 EVRM. Zoals hierboven al aangegeven, zijn zij immers ook daar nauwelijks in staat om te overleven. Ze hebben geen eigen inkomen en zijn volledig afhankelijk van de hulp die ze momenteel krijgen van anderen. Deze hulp volstaat niet.

Turkije heeft moeilijkheden om de toestroom van vluchtelingen uit Irak en Syrië op te vangen en kan hen niet de nodige bescherming en humanitaire voorzieningen bieden. Dit blijkt o.a. uit volgende landeninformatie:

- Deutsche Welle, "Refugees pour into Turkey amid Middle East chaos", 29 augustus 2014, bijlage 7:

"With civil war raging in Syria and IS-terrorists rampaging through Iraq, Turkey is struggling with a flood of refugees. Many have been integrated, but Turkish resentment is growing and many challenges remain. (...)

On the one hand, the Turkish government wants to help. (...) On the other hand, Turkey is increasingly overburdened. Nearly 200.000 Syrians live in Istanbul alone, and more and more on the street.

Because of many Arabic-speaking immigrants, the cityscape of the metropolis on the Bosphorus is changing dramatically. Advertisements are increasingly seen in Arabic. A big problem for Turks is competition for jobs. Illegal Syrian workers are putting pressure on the already weak Turkish job market. Syrians work as waiters, tailors, barbers as well as in the tourism industry because of their Arabic knowledge. They are supposed to attract the growing number of Arabic tourists. According to Turkish media, around 250 Syrian refugees work as waiters in Istanbul's Ortaköy district alone.

However the growing number of Syrians in Turkey leads also to a worsening of living conditions for refugees. Prejudices are spreading in the Turkish people and their hostility is increasing. More and more, there are demonstrations against the Syrian refugees or Syrian facilities are destroyed. (...)

The Turkish government has recognized the growing tensions between their own people and the refugees and is now undertaking drastic measures. (...)

At the conflict taking place on Turkey's eastern border, the flood of refugees is increasing. The Syrians alone are no longer the only concern for the country. The Yazidis fleeing from the IS-terrorists in northern Iraq into Turkey According to the Turkish Disaster and Emergency Management Presidency, over 2000 Yazidis have taken refuge in Turkey. In Iraq, a refugee camp near the Turkish border will now be built. It should be able to accommodate 16.000 refugees, the Turkish newspaper Hürriyet reported."

- Integrated Regional Information Networks (IRIN), "Fleeing Yazidi Iraqis seek safety in Turkey", 18 augustus 2014, bijlage 8:

"The Turkish government has publicly claimed that it has opened its doors to Yazidis.

But some refugees at Silopi camp told IRIN that those who did not have passports were not being allowed in and were being turned back by Turkish soldiers. Others said they paid smugglers up to US \$500 to be able to get across the border.

Turkey has its reasons to keep its borders tight. It is already supporting a caseload of more than 800.000 Syrian refugees and as IS advances, Turkey naturally becomes a guard for militants entering."

Het is bovendien onzeker of Turkije de vluchtelingen zal blijven opvangen en hen niet zal terugsturen. Betrokkenen hebben geen enkel perspectief op wettelijk verblijf in Turkije en hebben schrik om te worden teruggestuurd.

Deze angst is niet onterecht, zoals blijkt uit de volgende informatie:

- Aljazeera, "Iraq refugees 'terrified of being sent back'", 15 augustus 2014, bijlage 9:

"Rashow is one of tens of thousands of Yazidis – ethnic Kurds who practise a distinct religion – who have fled northern Iraq amid the advance of fighters from the Islamic State group, formerly known as the Islamic State in Iraq and al-Sham (ISIS). (...)

Rashow's sister and brother-in-law were caught by the Turkish military while crossing two days ago, he said. After being given food and water, they were returned to Iraq. "We have no documents. We're terrified of being sent back too," said the father of seven.

With more than 500.000 Iraqis displaced by fighting between Iraqi army and Islamic State group fighters, Turkey has sought to limit the flow of refugees across its borders. Turkey once promoted an 'open door policy' for those fleeing Syria's civil war, but that conflict has flooded Turkish cities and aid camps with close to one million Syrian refugees.

"Turkey is a big country and it's done a fantastic job looking after Syrians", said the International Crisis Group's Turkey director, Hugh Pope. "But the country has its limit, and points of friction between refugees and the local population are growing," he said, citing a recent spike in attacks on Syrians across Turkey's south.

As the costs and social tensions associated with refugees grow, Ankara will seek to prevent a new wave of refugees from Iraq, Pope added."

□ In een e-mail aan verwerende partij van 30 januari 2015 (zie administratief dossier):

"Ik ben er mij bewust van dat de gemiddelde behandelingstermijn van humanitaire visa in casu nog lang niet verstreken is, maar gezien de uiterst precaire situatie waarin de familie zich in Turkije bevindt, ben ik zo vrij om toch al eens bij u aan te kloppen. De heer S. laat mij weten dat zijn familie het als Iraakse vluchtelingen in Turkije momenteel bijzonder moeilijk hebben. De winter is in het land en gaat gepaard met sneeuw en verslechterde opvangomstandigheden. De broer van de heer S. kampt daarenboven met ernstige medische problemen. Voor deze nierproblematiek moest hij in Irak om de twee maanden op controle, maar in Turkije is dit onmogelijk. De familie maakt zich dus ernstige zorgen om hem. Ook de heer S. zelf lijdt onder deze situatie. Hij is werkelijk op van de stress en neemt hiervoor sinds kort medicatie."

□ In een e-mail aan verwerende partij van 19 maart 2015 (zie administratief dossier):

"Zij werden door IS uit Irak verjaagd en overleven momenteel in Turkije. Om hen in veiligheid te brengen en hen opnieuw menswaardige levensomstandigheden te bieden, wenst hun zoon en broer, de heer Khaled S., hen in België op te vangen. Daarom dienden zij op 12 november 2014 een aanvraag tot een humanitair visum in op de Belgische ambassade in Ankara. Intussen informeert de heer S. mij dat de situatie van zijn familieleden in Turkije erop achteruit gaat, vooral op medisch vlak. Zoals al gemeld, kampt zijn broer met ernstige nierproblemen, waarvoor hij niet de nodige toegang tot gezondheidszorg krijgt in Turkije. Zijn schoonzus heeft rugklachten, die sinds de ontsnapping uit het Sinjargebergte verergerd zijn. Zij zou een operatie nodig hebben, die zij niet kan krijgen in Turkije. In Turkije kunnen zij geen bescherming krijgen en de hieraan verbonden socio-economische rechten. Dit blijkt o.a. uit een jaarrapport over Turkije van Amnesty International. Over de situatie van asielzoekers en vluchtelingen schrijft Amnesty International: "An estimated 30,000 Yezidi Kurdish refugees arrived from Iraq in August, but unlike the Syrians, they were not afforded a "temporary protection status", nor the rights and entitlements it brings. The Yezidi refugees joined an estimated 100,000 asylum-seekers from other countries residing in Turkey, almost all of whom faced severe delays in the processing of their asylum claims." (Amnesty International, Amnesty International Report 2014/15 – Turkey, 25 February 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/54f07d8715.html> [accessed 19 March 2015]) Terug naar Irak kunnen zij evenmin, gezien het risico op vervolging."

□ In een fax aan verwerende partij van 25 augustus 2015 (zie administratief dossier):

"Zoals u weet, werd deze yezidi familie door de Islamitische Staat (IS) verjaagd uit Irak en overleeft zij momenteel in Turkije. Zij wensen in België hun zoon en broer, de heer Khaled S., te vervoegen. Hij kan hen veiligheid, onderdak en de nodige financiële steun bieden.

De familie verblijft momenteel in Şırnak, een stad in het Zuid-Oosten van Turkije dichtbij de grens met Irak en de grens met Syrië. De veiligheidssituatie is er erg precair als gevolg van de strijd tussen de Koerdische Arbeiderspartij (PKK) en de Turkse gewapende troepen en de evolutie van het conflict in Syrië.

Sinds het beleg van de Syrische stad Kobani door de Islamitische Staat vindt een golf van geweld plaats in Turkije en in het bijzonder in de overwegend Koerdische regio van Şırnak. Informatie van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geeft de veiligheidssituatie weer en beschrijft de recente aanvallen die er hebben plaatsgevonden (stuk 1):

"Selon l'International Crisis Group, le gouvernement turc a déclaré qu'en 2014, le PKK avait mené 293 attaques à l'arme à feu et 785 attaques aux explosifs (y compris aux cocktails

Molotov), tuant 9 membres des forces de l'ordre et 49 civils et blessant plusieurs centaines de personnes.

Voici quelques exemples de ces attaques.

(...) Le 24 août 2014, trois ingénieurs chinois ont été kidnappés à Silopi (Şirnak) par des membres présumés du PKK, qui sont allés ensuite attaquer une centrale électrique en construction où les ingénieurs travaillaient⁹¹. Les ingénieurs ont été libérés le 10 octobre 2014. Le 25 août 2014, le PKK a tiré au lance-roquettes sur une centrale électrique dans la province de Şirnak.

(...) Le 1er septembre 2014, un groupe de militants du PKK aurait enlevé quatre villageois dans le district de Güçlûkonak (Şirnak).

(...) En décembre 2014 et janvier 2015, les différentes sources consultées montrent que les tensions se sont accrues entre les forces de sécurité turques et des sympathisants du PKK dans la province de Şirnak.

(...) Le 3 janvier 2015, un garçon a été tué dans le district de Silopi (Şirnak) alors qu'il observait les manifestations contre les trois décès de la semaine précédente à Cizre."

Ook nog meer recent vonden er aanslagen plaats:

30 juli 2015: "In een aanval door de Turks-Koerdische Arbeiderspartij PKK in het zuidoosten van Turkije zijn vanochtend drie Turkse soldaten gedood. Dat meldt het Turkse leger in een verklaring, aldus de Franse persdienst AFP. In de provincie Sirnak, vlakbij de Syrische grens, werd een militair konvooi aangevallen. De soldaten schoten terug, waarbij een Koerdische rebel werd gedood. Het is de dodelijke aanval van PKK op het Turkse leger sinds het geweld oplaaide begin vorige week." (stuk 2)

11 augustus 2015: "Afgelopen nacht heeft de Turkse luchtmacht 17 stellingen van Koerdische militanten in het zuidoosten van Turkije bestookt. Ankara slaat zo terug na de reeks aanslagen die Turkije gisteren teisterden. Die aanslagen lijken de stempel van de Koerdische arbeiderspartij PKK te dragen, de gewapende tak van de Koerden. De luchtoperatie vond plaats tegen Koerdische doelwitten in de zuidoostelijke provincie Hakkari, niet ver van de grens met Irak. Er werden 17 precisieaanvallen uitgevoerd, meldt het leger. De bombardementen van afgelopen nacht zijn het rechtstreekse antwoord op de aanslagen van gisteren. Toen vielen 9 doden bij aanvallen tegen Turkse ordediensten op verschillende plaatsen in Turkije. De Turkse regering wijst daarvoor met een beschuldigende vinger naar de PKK. Een aanslag tegen het Amerikaanse consulaat bleek dan weer het werk van de Turkse extreemlinkse beweging DHKPC." (stuk 3)

Het advies van de FOD Buitenlandse Zaken luidt als volgt (stuk 4):

"Op 20 juli 2015 blies een zelfmoordterrorist zich op in de stad Suruç in het zuidoosten van het land, vlakbij de Syrische grens. Daarbij vielen 32 doden en meer dan 100 gewonden.

Als reactie op deze aanslag vinden er nu dagelijks vele betogingen en demonstraties plaats, die vaak ontaarden in rellen en geweld. Men kan daarom best alle manifestaties, optochten of betogingen mijden. Het conflict in Syrië en Irak laat zich dus meer en meer voelen in de grensstreek tussen Turkije, Syrië en Irak. Verwacht kan worden dat de onveiligheid niet zal afnemen, wel integendeel. Om die reden raden we alle niet-essentiële reizen naar de volgende provincies af: Hatay, Gaziantep, Kilis, Şanlıurfa, Mardin, Şirnak, Muş, Bingöl, Bitlis, Van, Diyarbakır, Hakkari, Şirnak, Siirt en Tunceli.(...) De burgeroorlog in Syrië zorgt voor spanning in het grensgebied met Turkije. De regio wordt ook gekenmerkt door een hoge concentratie van Syrische vluchtelingen. Zuid-Turkije is voorts een doorgangsgebied voor Syrië-strijders. Sinds oktober 2012 zijn er al meerdere incidenten geweest op Turks grondgebied, in de nabijheid van grensovergangen. Daarbij zijn ook al burgerslachtoffers gevallen. Blijf daarom uit de buurt van de grens en de grensovergangen."

Tot slot zend ik u als bijlage een brief van de heer Khaled S. die de actuele, onrustwekkende situatie van zijn familie beschrijft. (stuk 5)"

Ondanks deze uitgebreide informatie en argumentatie die door verzoekster werd aangereikt, oordeelt verwerende partij in de beslissingen van 12 oktober 2015 dat haar situatie "te weinig humanitaire elementen [bevat] die een uitzonderlijke uitgifte van een visum D op basis van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen." Uit de motivering blijkt echter niet waarom verwerende partij deze mening is toegedaan. Bovendien houdt verwerende partij geen rekening met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en gaat zij uit van een verkeerde feitenvinding. De beslissing verwijst op geen enkele manier naar de informatie die voor verzoekers raadsman werd toegevoegd.

Ten eerste meent verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekers geen recht hebben op gezinshereniging met de heer Khaled S. op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Deze motivering is overbodig aangezien verzoekers geen visum gezinshereniging vroegen, maar wel een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. (zie ook RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.)

Ten tweede beschrijft verwerende partij de huidige situatie van verzoekers en besluit zij – zonder bijkomstige overwegingen – dat deze situatie te weinig humanitaire elementen bevat die een uitzonderlijke afgifte van humanitair visum kan rechtvaardigen.

Verwerende partij heeft inderdaad een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt. (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519) Er mag geen kennelijke wanverhouding staan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf. (RvS 20 februari 1997, nr. 64.637)

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. (MAST, A., DUJARDIN J, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53.)

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 EVRM. (Zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) Zoals hieronder uitgelegd, past verwerende partij artikel 3 EVRM op foutieve wijze toe en gaat verwerende partij bovendien uit van een verkeerde feitelijke situatie.

Verwerende partij kan dus niet zomaar stellen dat er “onvoldoende humanitaire elementen” voorhanden zijn, zonder te motiveren waarom de concrete humanitaire omstandigheden niet volstaan.

Ten derde haalt verwerende partij in de beslissingen aan dat verzoekers in het bijzijn van dichte familie in Turkije verblijven. Zij zijn dus niet geïsoleerd in Turkije en hebben personen die voor hen kunnen zorgen.

Hierbij gaat verwerende partij er volledig aan voorbij dat verzoekers duidelijk hebben geargumenteed dat de dichte, aanwezige familie hen niet kan beschermen tegen het geweld waaraan zij zich blootstellen en dat ook de dichte familie zelf er niet in slaagt om voor onderdak, voldoende voedsel en medische zorgen te zorgen. Niemand van hen heeft een inkomen of geldige verblijfstitel waaruit ze rechten kunnen putten. De familieleden (moeder, zoon met zijn echtgenote en 4 tot 15 jarige kinderen) bevinden zich allen in dezelfde schrijnende situatie en verzochten verwerende partij dan ook allen om een humanitair visum.

Bijgevolg kan het argument dat verzoekers niet geïsoleerd leven in Turkije, de beslissing van verwerende partij niet schragen.

Ten vierde merkt verwerende partij op dat het beoogde verblijf in België van verzoekers niet financieel gedekt is omdat het te vervoegen familielid, Khaled S., werkt via een gesubsidieerde vorm van tewerkstelling en kinderbeijslag niet in aanmerking genomen worden om garant te staan. Evenmin heeft de heer Khaled S. aangetoond dat hij verzoekster geld toestuuft. Mocht hij dit doen, kan hij dit volgens verwerende partij in de toekomst blijven doen zonder dat verzoekster zich definitief in België vestigt.

Met deze motivering lijkt verwerende partij het doel van de visumaanvraag van verzoekers te negeren, nl. ontsnappen aan een situatie waarin zij word blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM. Opnieuw, het gaat om een aanvraag tot een humanitair visum en niet om een aanvraag tot een visum gezinshereniging.

Ten vijfde stelt verwerende partij dat de band tussen de heer Khaled S. en verzoekers onvoldoende wordt gestaafd. Verwerende partij onderbouwt deze stelling echter niet en legt niet uit waarom de familieband onvoldoende werd gestaafd. Nochtans gaat ze er in de bestreden beslissingen wel degelijk vanuit dat het om familieleden gaat.

Verzoekers legden de nodige identiteitsdocumenten voor bij de aanvraag en legden het gebrek aan officiële geboorteakten als volgt uit bij hun visumaanvraag:

Zij beschikken echter niet over een paspoort of officiële documenten van de burgerlijke stand. In hun vlucht vanuit Irak – het betreft yezidi's die door de Islamitische Staat werden verdreven – zagen zij zich genooddakt alles achter te laten.

Omdat het familieleden van een erkend vluchteling betreft, wens ik u vriendelijk te verzoeken hen toe te laten een visumaanvraag in te dienen zonder paspoort.

Met betrekking tot het gebrek aan officiële documenten, verwijs ik graag naar artikel 11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet:

“In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.”

In dezelfde lijn stelt artikel 12bis, §5 van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij

voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.”

Op basis van deze wetsbepalingen wil ik u vriendelijk verzoeken de nodige soepelheid aan de dag te leggen bij het in ontvangst nemen van de documenten van mijn cliënten.” (begeleidende brief van verzoekers raadsman van 29 december 2014, zie administratief dossier)

Zij blijven in het ongewisse over de redenen waarom de voorgelegde documenten en de informatie in het administratief dossier niet voldoende zouden zijn om hun familieband te staven.

Ook deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Ten zesde stelt verwerende partij met betrekking tot artikel 3 EVRM:

“Gelet op het feit dat betrokkene het oorlogsgebied in Noord-Irak, de regio waar betrokkene woonachtig was, heeft ontvlucht is art. 3 van het EVRM niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene bevindt zich nu in Turkije, is dus niet meer in gevaar en wordt niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het kan niet worden ontkend dat de binnenlandspolitieke situatie in Turkije de laatste maanden minder stabiel is geworden door o.a. de strijd tussen de Turkse autoriteiten en andere actoren (de PKK, de DHKP-C, Islamitische Staat, ...) en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en in Irak op de Turkse regio's die grenzen aan de zonet vernoemde landen (regio's die eveneens veel vluchtelingen opvangen). Het is evenwel niet zo dat betrokkene omwille van het feit dat hij in een dergelijke Turkse regio door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen hij art. 3 van het EVRM kan invoeren. Immers, de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandspolitieke Turkse problemen zijn van toepassing op iedereen woonachtig in de regio's resp. het Turkse grondgebied. Het gaat aldus om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt geïsoleerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten. Betrokkene werd geregistreerd door de Turkse autoriteiten en heeft dezelfde rechten en plichten als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, art. 3 van het EVRM kan bijgevolg in dit geval geen toepassing vinden.”

Deze redenering is niet correct. Het is immers niet zo dat artikel 3 EVRM niet van toepassing is omdat verzoekers zich niet meer in Irak bevinden. Artikel 3 EVRM is immers absoluut en is uiteraard ook van toepassing wanneer verzoekers zich in Turkije bevinden. Verwerende partij heeft de mogelijkheid en verplichting te onderzoeken of de situatie waarin verzoekers zich bevinden, dermate ernstig is dat de graad van ernst van artikel 3 EVRM al dan niet bereikt is, maar verwerende partij kan uiteraard niet voorhouden dat artikel 3 EVRM niet van toepassing zou zijn.

Verwerende partij stelt dat verzoekers in Turkije niet meer worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Verwerende partij erkent hierbij de onstabiele politieke situatie in Turkije en de weerslag van de conflicten in Irak en Syrië. Volgens verwerende partij kunnen verzoekers artikel 3 EVRM echter niet invoeren omdat zij door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen en omdat de problematiek van toepassing is op iedereen woonachtig in de Turkse grensregio of zelfs het hele Turkse grondgebied.

Hiermee gaat verwerende partij eraan voorbij dat verzoekers duidelijk hebben ingeroepen zich in een specifieke situatie te bevinden waardoor zij wel degelijk aan onmenselijke behandelingen worden blootgesteld. Zij zijn immers Iraakse, christelijke vluchtelingen die in een de facto vluchtelingenkamp in de Turkse grensregio overleven. Dit betekent dat zij behoren tot een specifieke groep van wie kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 EVRM.

Ondanks de aangevoerde, individuele informatie door verzoekers en hun raadsman, weigert verwerende partij de concrete situatie van verzoekster te onderzoeken. Uit de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie werd onderzocht of in aanmerking werd genomen.

In dit opzicht kan worden verwezen naar vaststaande rechtspraak van Uw Raad in verband met artikel 3 EVRM (zie o.a. RvV 1 juli 2015, nr. 148.999):

“Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie:

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming van artikel 3 EVRM in werking wanneer verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen. (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bescherming wat de groep in kwestie heeft. (EHRM 4 december 2008, Y v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148.)

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366)."

In casu maakte verzoekster aannemelijk dat zij behoort tot de groep van Iraakse vluchtelingen die momenteel in de Turkse grensregio verblijven zonder dat zij bescherming genieten van de Turkse overheid en socio-economische rechten kunnen laten gelden en zelfs toegang hebben tot primaire zorgen.

Verwerende partij gaat er in de bestreden beslissing vanuit dat zij werden geregistreerd door de Turkse autoriteiten en daarom dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Verzoekers werd echter helemaal niet geregistreerd door de Turkse overheid. Zoals duidelijk aangevoerd, verblijven zij in een niet-officieel, de facto vluchtelingenkamp waar zij proberen te overleven samen met een aantal andere families. Zij kunnen geen rechten laten gelden en zijn volledig op zichzelf aangewezen.

Verwerende partij maakt hierdoor een manifeste appreciatiefout.

Mocht verwerende partij een degelijk onderzoek hebben gevoerd naar de werkelijke situatie van verzoekers, was zij tot de vaststelling gekomen dat zij in het de facto vluchtelingenkamp waar zij wonen geen adequate toegang tot de nodige basiszorgen en onderdak hebben. Ze wonen niet in een officieel vluchtelingenkamp georganiseerd door de Turkse overheid of het UNHCR, maar verblijven met 10 andere yezidi-families, in totaal zo'n 100 personen, nabij de stad Sirnak op een plek die door hun aanwezigheid werd omgevormd tot vluchtelingenkamp. Er is geen georganiseerde voedselhulp of geïnstalleerde infrastructuur.

Niemand van verzoeksters familie heeft een inkomen. Ze zijn financieel volledig afhankelijk van hun broer in België en doen beroep op de liefdadigheid van naasten ter plaatse. Ze zijn volledig op zichzelf aangewezen, zonder enige hulp van de Turkse overheid of ngo's. Haar zoon kampt met ernstige medische problemen. Voor deze nierproblematiek moest hij in Irak om de twee maanden op controle, maar in Turkije is dit onmogelijk. Mevrouw A heeft rugklachten, die sinds de ontsnapping uit het Sinjargebergte verergerd zijn. Zij heeft een operatie nodig, die zij niet kan krijgen in Turkije. Zelf heeft verzoekster een probleem aan haar benen, waardoor zij nog maar nauwelijks kan wandelen. Als oorlogsvluchtelingen zonder geregistreerde asielaanvraag hebben zij geen enkel recht, ook niet op medische zorg. Zij kunnen in Turkije geen bescherming krijgen en lopen bovendien het risico om te worden teruggestuurd naar Irak, waar zij het risico op vervolging lopen. In Turkije kunnen zij geen bescherming krijgen en de hieraan verbonden socio-economische rechten. Dit blijkt o.a. uit een jaarrapport over Turkije van Amnesty International. Over de situatie van asielzoekers en vluchtelingen schrijft Amnesty International: "An estimated 30,000 Yezidi Kurdish refugees arrived from Iraq in August, but unlike the Syrians, they were not afforded a "temporary protection status", nor the rights and entitlements it brings. The Yezidi refugees joined an estimated 100,000 asylum-seekers from other countries residing in Turkey, almost all of whom faced severe delays in the processing of their asylum claims." (Amnesty International, Amnesty International Report 2014/15 - Turkey, 25 February 2015, available at: <http://www.refworld.org/docid/54f07d8715.html>, zie administratief dossier)

Vorige maand bracht Amnesty International een nieuw rapport uit, waaruit blijkt dat Turkije bracht Amnesty International een nieuw rapport uit, waaruit blijkt dat Turkije ziczic h schuldig maakt aan willekeurige arrestaties en detentie van vluchtelingen, o.a. uit Syrië en Irak, en refoulement. Erg recent, na de onderhandeling van een akkoord tussen EU en Irak, is Turkije heel wat minder humaan beginnen omgaan met de grote Turkije, is Turkije heel wat minder humaan beginnen omgaan met de grote vluchtelingenpopulatie die het land ontvangt. (Amnesty International, *Europe's gatekeeper Unlawful detention and deportation of refugees from Turkey*, december 2015, <https://www.amnesty.nl/nieuwsporaal/rapport/europes-unlawful-unlawful-detention-detention-andand-deportation-refugees-turkey>, zie administratief dossier)

Het rapport stelt: "Turkey hosts the largest refugee population in the world.(...) The situation remains dire for many, with legal provisions to grant work permits not being applied in practice and little or no subsistence available tot he 90% of Syrian refugees who live outside government-run refugee camps. The economic situation for other groups of refugees and asylum-seekers in Turkey is similarly difficult and the Law on Foreigners and International Protection that entered into force in 2014 is rarely implemented in practice, with the result that very few asylum claims are actually being processed. (...) According to consistent accounts by refugees and asylum-seekers, in September 2015 the Turkish authorities began apprehending some of those who attempted to cross irregularly to the EU, and transporting them more than a thousand kilometres by bus to isolated detention centres in the south or east of the country.(...) There is also evidence that the detentions documented in this report may just bet he tip of the iceberg.(...) The detention described by dozens of refugees and asylum-seekers to Amnesty International was arbitrary, and therefore unlawful.(...) Amnesty International collected credible evidence of three cases of ill-treatment in places of detention, in addition to anecdotal reports (which could not be independently verified) suggesting more widespread abuse.(...) According to credible and consistent accounts provided to Amnesty International, many of the cases of unlawful detention were followed by the authorities forcibly returning refugees and asylum-seekers to Syria and Iraq.(...) This principle – non-refoulement – can be breached in several ways, including directly through forcible returns to the country of origin, or indirectly when pressure is exerted on refugees to return to a place where their lives or freedoms are at risk – for instance through the threat of indefinite detention. Amnesty International's research shows that in recent months, the Turkish authorities have deported more than a hundred people to a risk of serious human rights violations in Syria and Iraq. Information that could be independently verified suggested that the number of forced returns during this period was far higher and also included returns to Afghanistan.(...) The human rights violations documented in his briefing contrast with the generally favourable, humanitarian approach of the Turkish authorities towards refugees and asylum-seekers in the country. (...) Irrefutable evidence shows that the Turkish authorities are detaining some of the most vulnerable people in their jurisdiction, including children, in a manner more akin to kidnapping than a lawful detention regime. Focibly returning refugees back to Syria and Iraq is as unconscionable as it is unlawful under international and domestic Turkish law". De laatste weken verslechterde de situatie nog verder. Nog maar twee dagen geleden startte de Turkse overheid er een militaire operatie tegen de Koerdische rebellen die wordt omschreven als "de grootste in tien jaar". In het kader van deze operatie proberen Turkse gewapende troepen de steden in de provincie Sirnak te bevrijden van de PKK. Luchtaanvallen worden uitgevoerd, in de steden wordt een hevige strijd gevoerd, de avondklok werd ingesteld en er vielen al minstens 150 dodelijke burgerslachtoffers, onder wie een 11-jarige jongen. Landeninformatie geeft de actuele situatie weer als volgt: □ ABC News, "Turkey kills 25 Kurdistan Workers Party militants after campaign to 'cleanse' towns of PKK", 17 december 2015 (zie administratief dossier):

"Turkish security forces have killed at least 25 Kurdish militants during two days of operations in two south-eastern towns, state media reports say, in an intensifying urban battle against the Kurdistan Workers Party (PKK). (...) Prime Minister Ahmet Davutoglu pledged to pursue a "comprehensive campaign" untill the area is cleansed of the PKK and said that new police stations could be built as part of a permanent security presence in troubles areas. "The fight will continue, particularly in Cizre and Silopi until they are completeley cleansed. There are commandos, special forces, police", the Milliyet newspapers quoted him as saying. The towns of Cizre and Silopi, near the Syrian borders in the province of Sirnak, were placed under curfew on Monday as Turkey launched anti-PKK operations in which Turkisch media says 10,000 police and troops are taking part. Witnesses said the towns' streets were empty and stores closed on Thursday and the Sirnak governor's office said security forces continued to dismantle barricades, fill ditches and remove explosive decives planted by the PKK." □ International Crisis Group, "A Sisyphean Task? Resuming Turkey-PKK Peace Talks", 17 december 2015 (zie administratief dossier) "Locked in their deadliest violence in two decades, the Turkish state and the Kurdistan Workers' Party (PKK) should urgently resume peace talks. The return to a military-based approach to the conflict and domestical political polarisation, fuelled by a pillover of the Syrian conflict, have dismantled the acheivements of peace talks undertaken during the 2.5-year ceasefire

which collapsed in July 2015. Bloody urban battles in the south east have since then given the conflict a new, unpredictable momentum. The failure to secure peace has cost more than 550 lives – up to 150 civilian of them civilian (...)” □ De Standaard, “Turkije start grootscheepse militaire operatie tegen Koerden”, 16 december 2015. (zie administratief dossier) “De Turkse regering heeft 10.000 bijkomende soldaten ingezet in het zuidoosten van het land. Daarmee wil het de Koerdische rebellen bestrijden, van wie er woensdag bij een nieuwe opflakking van geweld minstens negen zijn omgekomen. De regeringsgetrouwe krant Yeni Safak omschrijft de operatie tegen de Koerdische Arbeiderspartij PKK als ‘de grootste in tien jaar’. (...) Sinds juli zijn meer dan 600 mensen omgekomen door het geweld in Turkije, nadat de wapenstilstand tussen de staat en de PKK tot een einde kwam. Turkije heeft ook luchtaanvallen uitgevoerd in het zuidoosten van het land en tegen vermeende PKK-basissen in Noord-Irak.” Hierdoor bevinden verzoekers zich in een oorlogstoestand. De laatste weken durfden zij uit veiligheidsoverwegingen enkel 's nachts verplaatsen om provisie te gaan inslaan in de nabijgelegen steden. Momenteel is dat zelfs onmogelijk geworden.

De bijgevoegde landeninformatie bevestigt deze situatie en maakt dan ook aannemelijk dat verzoekster zich een situatie bevinden waarin zij worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Ten zevende voert verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat de voorgelegde huurovereenkomst niet kan worden aanvaard als bewijs van voldoende huisvesting en dat geen document werd voorgelegd dat aantoonde dat verzoekster over een ziekteverzekering zal beschikken in België.

Ook deze voorwaarden kaderen in een aanvraag tot een visum gezinshereniging en zijn dus irrelevant. Verzoekster diende een visumaanvraag in om humanitaire redenen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt geen criteria inzake huisvesting of ziekteverzekering. Verwerende partij moest dus de humanitaire beweegredenen van verzoekster onderzoeken, nl. het ontsnappen uit de schrijnende en gevaarlijke situatie waarin zij zich momenteel bevinden.

Om al deze redenen moet de bestreden beslissing geschorst worden. Door dit inadequaat onderzoek en motivering, meent verzoekster dat verwerende partij op flagrante wijze artikel 3 EVRM schendt en tekort schiet in haar motiveringsplicht. Bovendien blijkt dat zij de beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en het dossier op onnauwkeurige wijze heeft bestudeerd, waardoor zij de zorgvuldigheidsplicht schendt.”

3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen:

“Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissingen op overtuigende wijze werd gemotiveerd dat zij geen recht op gezinshereniging kunnen laten gelden.

Daar waar verzoekende partij erkent dat zij verwijst naar een overtollig motief en in verdere onderdelen kritiek uit op de determinerende motieven van de bestreden beslissing, kan niet worden ingezien welke relevantie haar kritiek heeft voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissingen. Er dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat er niet werd gemotiveerd om welke reden de situatie te weinig humanitaire elementen zou bevatten.

De verzoekende partij gaat evenwel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Daaruit blijkt wel degelijk om welke redenen het visum werd geweigerd:

“Gelet op het feit dat betrokkene het oorlogsgebied in Noord-Irak, de regio waar betrokkene woonachtig was, heeft ontvlucht is art. 3 van het EVRM niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene bevindt zich nu in Turkije, is dus niet meer in gevaar en wordt niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het kan niet worden ontkend dat de binnenlandspolitieke situatie in Turkije de laatste maanden minder stabiel is geworden door o.a. de strijd tussen de Turkse autoriteiten en andere actoren (de PKKJ de QHKP-C, Islamitische Staat ...) en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en in Irak op de Turkse regio's die grenzen aan de zonet vernoemde landen (regio's die eveneens veel vluchtelingen opvangen). Het is evenwel niet zodat betrokkene omwille van het feit dat zij in een dergelijke Turkse regio door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen zij art. 3 van het EVRM kan inroepen. Immers, de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandspolitieke Turkse problemen zijn van toepassing op iedereen woonachtig in de regio's rap. het Turkse grondgebied. Het gaat aldus om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt geïsoleerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten. Betrokkene werd geregistreerd door de Turkse autoriteiten en heeft dezelfde rechten en plichten als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, art. 3 van het EVRM kan bijgevolg in dit geval geen toepassing vinden.”

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat met deze motivering niet zou zijn verduidelijkt waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende humanitaire elementen voorhanden zijn.

Er is geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

In een derde onderdeel van het middel uit verzoekende partij kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft gemotiveerd dat verzoekende partij in het bijzijn van zijn dichte familie leeft.

Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de familieleden zorg voor elkaar kunnen dragen. Zij bevinden zich bijgevolg wel degelijk in een sterkere positie, in vergelijking met de situatie van een geïsoleerde alleenstaande met kinderen.

Terwijl nopens de financiële toestand de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht het volgende heeft besloten:

“De band tussen betrokkene en diens zoon wordt onvoldoende gestaafd. Deze beslissing doet niets af aan de mogelijkheid van de zoon van betrokkene financieel te ondersteunen via het overschrijven van geldsommen, zonder dat betrokkene zich definitief vestigt in België.”

In antwoord op het vierde onderdeel van verzoekende partij, verwijst verweerder naar haar repliek op het eerste onderdeel van het enig middel van verzoekende partij.

In een vijfde onderdeel gaat verzoekende partij ervan uit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft geoordeeld dat de familieband niet zou zijn aangetoond.

Bij nazicht blijkt dat uit de context van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat door de gemachtigde werd bedoeld op een 'band van afhankelijkheid'.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

In zoverre verzoekende partij zich in een zesde onderdeel beroept de voorgehouden precaire veiligheidssituatie in Sirnak, waar zij nu zou verblijven, onder verwijzing naar art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat deze beschouwingen niet kunnen worden gevolgd.

Wat deze aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verder laat de verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Terwijl het schetsen van een algemene situatie niet voor verzoekende partij kan aannemelijk maken dat zij zich geconfronteerd ziet met een situatie die een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken. Verzoekende partij laat na aan te tonen dat de situatie een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is.

Verweerder wijst hierbij op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“6.1.2.2.1.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie.bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM

5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op

7/9

artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saad/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 28 april 2006, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, met name de behandeling van koptische kristenen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

6.1.2.2.1.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).” (RvV nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Er is in casu dan ook geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft overigens terecht als volgt gemotiveerd nopens de door verzoekende partij ingeroepen situatie:

“Gelet op het feit dat betrokkene het oorlogsgebied in Noord-Irak, de regio waar betrokkene woonachtig was, heeft ontvlucht is art. 3 van het EVRM niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene bevindt zich nu in Turkije, is dus niet meer in gevaar en wordt niet meer blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het kan niet worden ontkend dat de binnenlandspolitieke situatie in Turkije de laatste maanden minder stabiel is geworden door o.a. de strijd tussen de Turkse autoriteiten en andere actoren (de PKKJ de QHKK-C, Islamitische Staat ...) en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en in Irak op de Turkse regio's die grenzen aan de zonet vernoemde landen (regio's die eveneens veel vluchtelingen opvangen). Het is evenwel niet zodat betrokkene omwille van het feit dat zij in een dergelijke Turkse regio door de Turkse autoriteiten wordt opgevangen zij art. 3 van het EVRM kan' Inroepen. immers, de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandspolitieke Turkse problemen zijn van toepassing op iedereen woonachtig in de regio's rap. het Turkse grondgebied. liet gaat aldus om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt geïsoleerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten. Betrokkene werd geregistreerd door de Turkse autoriteiten en heeft dezelfde rechten en plichten als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, art. 3 van het EVRM kan bijgevolg in dit geval geen toepassing vinden.”

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op

zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

In antwoord op een zevende en laatste onderdeel van verzoekende partij, verwijst verweerder opnieuw naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste onderdeel van het enig middel van verzoekende partij.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum aan verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In de motivering van deze beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Deze discretionaire bevoegdheid ontslaat de verwerende partij er echter niet van te antwoorden op de elementen die de verzoekers in de aanvragen hebben aangehaald.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld onder meer in het licht van artikel 3 van het EVRM. Hierbij moet worden opgemerkt dat derhalve uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij in twijfel heeft getrokken dat verzoekers vallen onder het toepassingsgebied van het EVRM, zoals bepaald in artikel 1 van dit Verdrag. Ook uit de verweernota blijkt zulks niet.

3.5. De verzoekers betogen in hun verzoekschrift dat ondanks de uitgebreide informatie en argumentatie die door hen werd aangereikt, de verwerende partij oordeelt dat hun situatie *“te weinig humanitaire elementen (bevat) die een uitzonderlijke uitgifte van een visum D op basis van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen”*, dat uit de motivering echter niet blijkt waarom de verwerende partij deze mening is toegedaan en dat de verwerende partij geen rekening houdt met de informatie die zich in het administratief dossier bevindt.

Zij stellen dat de verwerende partij inderdaad een discretionaire bevoegdheid heeft bij de beoordeling van aanvragen tot het verkrijgen van een humanitair visum, doch dat deze bevoegdheid niet op een kennelijk onredelijke manier mag worden gebruikt. Zij wijzen erop dat de verwerende partij niet zomaar kan stellen dat er *“onvoldoende humanitaire elementen”* voorhanden zijn, zonder te motiveren waarom de concrete humanitaire omstandigheden niet volstaan.

Voorts betogen verzoekers dat zij ingeroepen hebben zich in een specifieke situatie te bevinden waardoor zij wel degelijk aan onmenselijke behandelingen worden blootgesteld, dat zij immers Iraakse vluchtelingen zijn die in een de facto vluchtelingenkamp in de Turkse grensregio overleven en dat zij behoren tot een specifieke groep (yezidi) van wie kan worden aangenomen dat zij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM lopen. Zij wijzen erop dat de verwerende partij, ondanks de aangevoerde individuele informatie, weigert de concrete situatie te onderzoeken en dat noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat deze informatie werd onderzocht. Verzoekers wijzen op rechtspraak van de Raad waar gesteld wordt, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat waar de verzoekers beweren dat zij lid zijn van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treedt wanneer de verzoekers aannemelijk maken dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen. Zij menen dat zij in casu aannemelijk maken dat zij behoren tot de groep van Iraakse yezidi-vluchtelingen die momenteel in de Turkse grensregio verblijven zonder dat zij aldaar bescherming genieten van de Turkse overheid en socio-economische rechten kunnen laten gelden of zelfs toegang hebben tot primaire zorgen. Verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij er in de bestreden beslissingen vanuit gaat dat zij werden geregistreerd door de Turkse autoriteiten en daarom dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt en betogen dat zij helemaal niet werden geregistreerd door de Turkse overheid, dat zij verblijven in een niet-officieel, de facto vluchtelingenkamp waar zij proberen te overleven samen met een aantal andere families, dat zij geen rechten kunnen laten gelden en volledig op zichzelf zijn aangewezen. Verzoekers geven aan dat, mocht de verwerende partij een degelijk onderzoek naar hun werkelijke situatie hebben gevoerd, zij tot de vaststelling was gekomen dat zij in een de facto vluchtelingenkamp wonen waar geen adequate toegang is tot de nodige basiszorgen en zij geen onderdak hebben, dat zij niet in een officieel vluchtelingenkamp georganiseerd door de Turkse overheid of het UNHCR wonen, maar met 10 andere yezidi-families verblijven op een plek nabij de stad Sirnak, die door hun aanwezigheid werd omgevormd tot een vluchtelingenkamp, dat er geen georganiseerde voedselhulp of geïnstalleerde infrastructuur is, dat niemand van de familie een inkomen heeft en zij volledig afhankelijk zijn van broer/oom in België of een beroep doen op liefdadigheid van naasten ter plaatse en dat zij volledig op zichzelf zijn aangewezen zonder hulp van de Turkse overheid of NGO's.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun aanvraag tot het verkrijgen van een visum en de aanvullingen hierop te kennen gaven dat in Turkije de Iraakse vluchtelingen zich in bijzonder precaire omstandigheden bevinden, dat zij zich in een soort de facto vluchtelingenkamp bevinden waar ze er met moeite in slagen voldoende voedsel en onderdak te vinden, dat eerste verzoeker lijdt aan een nierziekte en regelmatig op controle moet wat in Turkije onmogelijk is en waar hij niet de nodige toegang heeft tot gezondheidszorg, dat eerste verzoekende partij rugklachten heeft en een operatie nodig heeft die zij in Turkije niet kan krijgen en dat zij in onmenselijke omstandigheden leven die niet stroken met artikel 3 van het EVRM. Zij wezen erop dat de familie nauwelijks in staat is te overleven, dat zij geen eigen inkomen hebben en volledig afhankelijk zijn van de hulp die ze krijgen van anderen, doch dat deze niet volstaat, dat Turkije moeilijkheden heeft om de toestroom van vluchtelingen uit Irak en Syrië op te vangen en hen niet de nodige bescherming en humanitaire voorzieningen kan bieden. Zij haalden ook aan dat het onzeker is of Turkije de vluchtelingen zal blijven opvangen en hen niet zal terugsturen alsook dat zij in Turkije geen bescherming krijgen als yezidi's uit Irak noch de hieraan verbonden socio-economische rechten. Ten slotte haalden zij nog aan dat zij verblijven in Sirnak, een stad in het Zuid-Oosten van Turkije dichtbij de grens met Irak en de grens met Syrië, waar de veiligheidssituatie erg

precair is als gevolg van de strijd tussen de Koerdische Arbeiderspartij en de Turkse gewapende troepen en de evolutie van het conflict in Syrië.

Verzoekers hebben in hun aanvraag en aanvullingen aldus aangevoerd dat zij als Iraakse vluchtelingen in de grensregio in Turkije in bijzonder precaire omstandigheden leven omwille van de situatie in het de facto vluchtelingenkamp, waarbij ook werd gewezen op de moeilijkheden voor Turkije om de toestroom aan vluchtelingen op te vangen, de situatie van yezidi in Irak waarbij zij melding maakten van vervolging en mensenrechtenschendingen, de gezondheidssituatie van de eerste verzoeker en verzoekster en hun problemen inzake toegang tot de Turkse gezondheidszorg en de precaire veiligheidssituatie in de grensstreek van Turkije.

3.7. Betreffende de veiligheidssituatie in de grensregio in Turkije, motiveert de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat niet kan worden ontkend dat de binnenlandse politieke situatie in de laatste maanden minder stabiel is geworden en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en Irak op de Turkse regio's die grenzen aan voornoemde landen, doch dat het niet zo is dat verzoekers omwille van het feit dat zij in een dergelijke Turkse regio door de Turkse autoriteiten worden opgevangen artikel 3 van het EVRM kunnen invoeren, dat de problematiek van de Turkse grensregio's en de binnenlandse politieke Turkse problemen van toepassing zijn op iedereen woonachtig in de regio's respectievelijk het Turkse grondgebied en het aldus gaat om een algemene situatie, niet om een constellatie waarin betrokkene specifiek wordt geïsoleerd (en onmenselijk of vernederend wordt behandeld) door de Turkse autoriteiten.

Betreffende de precaire omstandigheden in het vluchtelingenkamp in Turkije, motiveert de verwerende partij dat de beschreven situatie te weinig humanitaire elementen bevat die een uitzonderlijke afgifte van een visum type D op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen rechtvaardigen, alsook, in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat verzoekers werden geregistreerd door de Turkse autoriteiten en dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

3.8. De Raad stelt vast dat, gelet op de argumentatie van verzoekers in hun aanvraag en aanvullingen, de motivering in de bestreden beslissingen niet afdoende is, nu de verwerende partij voorhoudt dat er onvoldoende humanitaire elementen voorhanden zijn omdat artikel 3 van het EVRM niet van toepassing wordt geacht enkel en alleen omdat het een algemene veiligheidssituatie betreft en verzoekers dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt.

Immers stelt de verwerende partij dat het gaat om een algemene veiligheidssituatie en dat verzoekers geregistreerd zijn en dezelfde rechten en plichten hebben als ieder ander die zich in een gelijkaardige situatie bevindt, doch laat zij na te onderzoeken of deze 'gelijkaardige situatie' valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Het gaat om een situatie waarbij de verzoekers, als Iraakse yezidi met gezondheidsproblemen in een de facto vluchtelingenkamp aan de grens in Turkije in precaire omstandigheden overleven waarbij bovendien niet ontkend wordt dat de binnenlandse politieke situatie in Turkije minder stabiel is en dat er een weerslag is van de gewapende conflicten in Syrië en Irak.

In zoverre de verwerende partij zou menen dat deze situatie niet kan vallen onder artikel 3 van het EVRM daar verzoekers werden geregistreerd door de Turkse autoriteiten, waarbij verzoekers ontkennen dat dit het geval is en er nogmaals op wijzen dat zij in een de facto vluchtelingenkamp wonen, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier (documenten betreffende de visumaanvragen op 12 november 2014 overgemaakt door 'AMBABEL – Ankara' – 'Commentaire libre') blijkt dat verzoekers beschikken over een kaart voor vluchtelingen afgeleverd door de Turkse politie (*"une carte de refugies délivré par la police turque"*), doch blijkt niet uit het administratief dossier welke rechten en plichten verbonden zijn aan het beschikken over een dergelijke kaart. In de bestreden beslissingen wordt geenszins weerlegd dat de verzoekers in een niet officieel, de facto vluchtelingenkamp verblijven.

In zoverre betreffende de precaire levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp en betreffende het verblijven in een vluchtelingenkamp in Zuidoost-Turkije in de grensregio met Irak en Syrië, in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat deze situatie te weinig humanitaire elementen bevat die een uitzonderlijke afgifte van een visum D op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen rechtvaardigen, wijst de Raad erop dat ook deze motivering niet afdoende is, daar geenszins wordt gemotiveerd waarom deze elementen als *"te weinig"* worden beschouwd. De Raad erkent dat de verwerende partij in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch wijst erop dat zij de rechtsonderhorige – in casu de aanvrager – wel op

afdoende wijze dient te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

In het licht van de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt in het kader van een beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, diende de verwerende partij aldus toe te lichten waarom de door de verzoekers aangevoerde persoonlijke situatie niet voldoende humanitaire elementen bevat. In zoverre de verwerende partij meent dat zij het “te weinig”-karakter van de humanitaire elementen heeft beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat ook deze motieven niet afdoende zijn daar geenszins werd onderzocht of de specifieke situatie waarin verzoekers verkeren, valt onder de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De loutere vaststelling dat men dezelfde rechten en plichten heeft als eenieder ander in een gelijkaardige situatie, sluit de toepassing van artikel 3 van het EVRM niet uit.

De motivering dat verzoekers in het bijzijn van dichte familie in Turkije verblijven en dus niet geïsoleerd leven en personen hebben die voor hen kunnen zorgen, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Immers hebben deze personen omwille van het zich bevinden in dezelfde specifieke situatie, waarbij verschillende familieleden bovendien gewag hebben gemaakt van medische problemen, eveneens een visumaanvraag ingediend.

3.9. Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt. De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

3.10. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de motivering betreffende artikel 10 van de Vreemdelingenwet overtuigend is daar de bestreden beslissingen werden genomen naar aanleiding van de aanvragen om een humanitair visum van 2 juli 2015, zoals ook blijkt uit de in de bestreden beslissingen opgegeven wettelijke referenties. Betreffende het motief dat het beoogde verblijf in België niet financieel gedekt is, kunnen verzoekers worden gevolgd waar zij stellen dat hun aanvraag een humanitair visum betreft en geen visum gezinshereniging. Zodoende dienden zij niet aan te tonen dat hun verblijf in België financieel gedekt zouden zijn. In zoverre verzoekers kritiek leveren op het motief dat betrekking heeft op het feit dat de voorgelegde huurovereenkomst niet kan worden aanvaard als bewijs van voldoende huisvesting en dat geen document werd voorgelegd dat aantoonde dat zij in België over een ziekteverzekering zullen beschikken, kunnen zij worden gevolgd in hun stelling dat deze voorwaarden irrelevant zijn in het kader van de aanvraag voor een humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

3.11. Het enig middel is in de besproken mate gegrond. Daar dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, dient er niet te worden overgegaan tot een bespreking van de overige onderdelen van het middel, nu de eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zeven beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2015 tot weigering van de afgifte van een visum type D op grond van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES